

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Γιμᾶται λεπτῶν 10

'Εν 'Αθήναις φράγκα 10. — 'Εν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11
'Εν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσᾷ 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΠΡΟΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ 10 ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

Κλέφτω, κλέφτεις, κλέφτει.

✦ Πρὸς τὸν Τρικούπην ✦

Ποῖός εἶναι, ποῦ ν' ὁ τίμιος,
 Ποῦ ν' ἡ τιμὴ κρυμμένη;
 Ποῦ εἶσαι σὺ ποῦ ἄνθρωπο
 Ζητοῦσες, Διογένη,
 Νὰ βγῆς ἀπὸ τὸ κλασικὸ
 Ἐκεῖνό σου πιθάρι,
 Ἐσὺ τὸ φιλοσοφικὸ
 Ἀνθρωποσαλιγκάρι,
 Μὲ τὸ φανάρι σ' ἀναφτό,
 Ἡμέρα μεσημέρι,
 Καὶ νὰ ζητᾶς τὸν τίμιον
 Σὲ κλέφτικο λημέρι;

'Α, Κότταρη, κανεὶς Ῥωμηὸς
 Δὲ σ' ἔχει βγάλει ψεύτη,
 Κι' εἶναι παντοῦ γιὰ σύνθημα
 Τὸ «κλέφτω, κλέφτεις, κλέφτει»

'Ασθένεια κολλητικὴ
 Τὴν κρυφοπαίρνουν ὅλοι
 Καὶ Δευτεραίου κανενοῦ
 Δὲν τὴνε σκιάζει μπόλι.

'Α, Κότταρη, κανεὶς Ῥωμηὸς
 Δὲ σ' ἔχει βγάλει ψεύτη
 Κι' εἶναι παντοῦ γιὰ σύνθημα
 Τὸ «κλέφτω, κλέφτεις, κλέφτει»

✦
 Χωρὶς κλεψιά Ῥωμείκο
 Δὲ ζῆ, δὲ βασιλεύει.
 Τὸ ἔχει τὸ αἷμα τοῦ Ῥωμηοῦ
 Νὰ κλέβῃ καὶ νὰ κλέβῃ
 Φύσι ν' ἀλλάξῃ δὲ μπορεῖ...
 Μὴ χάνεσαι, καὶ χάνεις.
 Ἐκλεβε κι' ὁ Θεμιστοκλῆς,
 Καθὼς καὶ ὁ Βλαχάνης.

✦
 Ὀλοῦθε κλέφταις, ἡ κλεψιά
 Σωστὴ ἐπιδημία,
 Ὡς ἄλλη πατριωτικὴ
 Ἐνέσκηψε μανία,

'Α Κότταρη, κανεὶς Ῥωμηὸς
 Δὲ σ' ἔχει βγάλει ψεύτη
 Κι' εἶναι γιὰ σύνθημα παντοῦ
 Τὸ «κλέφτω, κλέφτεις, κλέφτει»

Και σὺ ὁ ἴδιος, ὦ σοφέ
 Καὶ πολυπράγμων ἄνερ,
 Ποῦ μέ τοὺς φόρους τὸν λαόν
 Μετέβαλες εἰς Τάνερ,
 Χωρὶς νὰ θέλῃς, ἔκλεψες,
 Χωρὶς νὰ θέλῃς, κλέβεις
 Ἐφοῦ μέ κλέφταις γύρω σου
 Καὶ ζῆς καὶ βασιλεύῃς.

Ἄ Κότταρη, κανεὶς Ῥωμηός
 Δέ σ' ἔχει βγάλει ψεύτη,
 Κι' εἶναι παντοῦ γιὰ σύνθημα
 Τὸ «κλέπτω, κλέφτεις, κλέφτει».

ΚΛΕΠΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΟΙ

Τὸ κακὸν πηγαίνει crescendo. Μετὰ τὸν Μαντόλαν οἱ Γιαννόπουλοι, μετὰ τοὺς Γιαννοπούλους οἱ Τελῶναι καὶ οἱ Φαρισαῖοι αὐτῶν, μετὰ τούτους οἱ Ῥαφτόπουλοι καὶ τελευταῖον, μέχρι νεωτέρου κρούσματος, οἱ Γρηγοράκηδες καὶ Βλαχάνηδες. Ἀφίνομεν τοὺς παλαιούς καὶ σκωριῶντας πλέον κρίκους τῆς πρὸ αὐτῶν κλεπτικῆς ἀλύσσου. Ἡ αἴγλη πάσης νώποτέρας κλοπῆς ἐξαλείφει τὴν αἴγλην τῆς πρὸ αὐτῆς. Ὁ

Ῥαφτόπουλος λησμονεῖται πρὸ τοῦ Βλαχάνη. Τί πάνθεν λωποδυτῶν!

Ἄλλὰ σιωπῇ καὶ εἴμεθα ὅλοι συνένοχοι αὐτῶν. Εἴμεθα ὅλοι συνεργοί. Εἶναι τέκνα τῆς ἀνεκτικότητος, ἢ τῆς μυωπίας, τῆς βλακείας ἢ τῆς ἀδιαφορίας ἡμῶν. Ἐὰν ἤμεθα δευδερκέστεροι, νουνεχέστεροι, αὐστηρότεροι, θὰ διεκρίνομεν τὸν ἄτιμον ἀπὸ τοῦ τιμίου, δὲν θὰ ἐγγινομεθα θύματα ἐκείνου καὶ θὰ προειμῶμεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν καλύβην τῆς τιμίας ἐργασίας ἀντὶ νὰ φιλοδοξῶμεν πῶς νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὰ σαλόνια τοῦ ἀτιμου πλούτου. Καὶ εἶναι τόσον εὐκολὸν νὰ διακρίνωμεν τὸν ἄτιμον ἀπὸ τοῦ ἐντίμου πλούτου!

Ὁ ἐλεγχος εἶναι πρόχειρος, προχειρότατος, δσάκις πρόκειται μάλιστα νὰ ἐξελεγχθῇ δημόσιος ὑπάλληλος.

Ἐλα δῶ ἐσὺ, κύριε· πόσα παίρνεις τὸ μῆνα;

Τόσα; Καλὰ, αὐτὰ μόλις σὲ φθάνουν διὰ τὸν ξενοδόχον, τὸν βράπτην, τὸν ὑποδύματοποιόν, τὸν ἰατρὸν καὶ τὸν νεκροθάπτην, καὶ ὅμως σὺ ἀγοράζεις οἰκόπεδα, κτίζεις μέγαρα, εἶσαι ἄγαμος καὶ σὲ κυνηγοῦν αἱ πλουσιώτεροι νύμφαι, εἶσαι ἔγγαμος καὶ εἶναι τὸ σπίτι σου ἀποθήκη τελωνείου. Ποῦ τὰ βρήκες, αἱ;

Ἄ! πόσοι ἄρα γε ἀκόμη τῶν ὁποίων δὲν ἔγειναν τ' ἀποκαλυπτῆρια λωποδυτούσι τὴν ὑπόληψιν ἡμῶν ζῶντες ἐν ἀτμοσφαίρα ψευδοῦς τιμῆς!

Ὀλίγα ἔτη τῆς ζωῆς του ἐχάρη μεταξύ ἡμῶν, ὡς τίμιος καὶ παρασημοφορημένος ἄνθρωπος, ὁ πολὺς Μανσόλας;

Ὀλίγα ἔτη μᾶς ἐκοροῖδεν ὁ Ταρτούφος τῆς τιμῆς Ποστολάκας, καὶ μὴ δὲν ἐπρόλαβε ν' ἀποθάνῃ, ὡς τίμιος ἄνθρωπος ὁ τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου Γιαννόπουλος;

Καὶ τὸν Ῥαφτόπουλον ἐκείνον, τὸν ὠχρῶντα σήμερον ἀπέναντι τοῦ Βλαχάνη, μήπως δὲν εἶχον φίλον πολλοὶ καὶ μετὰ τὴν καπράλειον κλοπὴν του;

Ἄλλὰ τί φίλον καὶ ξεφίλον λέγομεν αὐτὸν τῶν πολλῶν, ἀφοῦ εὐρέθησαν καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου ν' ἀναγορεύσουν τὸν ὅλον ἐτι νωπῆς κλοπῆς ὄζοντα φαῦλον Περικλῆν αὐτὸν, διδάκτορα τοῦ δικαίου, εὐρέθη δὲ καὶ δημοσιογράφος, ἐκ τῶν τὰ πρῶτα γραφόντων, νὰ φωτογραφηθῇ ἐνηγκαλισμένος μετ' αὐτοῦ, χωρὶς νὰ κουμπώσῃ τὸ ζακέ του;

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Διατί, εἶπε τέλος ὁ ἐφέντης, διατί ἡ μήτηρ μου μ' ἔκρυψε τὴν ἀλήθειαν;

— Ἐγὼ τὴν συνεβούλευσα νὰ τὴν ἀποσιωπήσῃ, ἀπήντησεν ὁ γέρον μπεζιργιάν. Ἐπεφυλαττόμην νὰ σοῦ τὴν φανερώσω μίαν ἡμέραν. Ἄλλως τε κανεὶς δὲν τὴν ἔμαθε ποτέ. Ἡ Γιαμινὲ χανοῦμ δὲν ἤθελε νὰ γείνη γνωστὸν ἐν Σταμποῦλ τὸ θλιβερὸν τέλος τοῦ συζύγου της. Ἡδύνατο νὰ ὑπερφηνεύηται διὰ τὸν θάνατον τοῦ Μαχμούτ Βέη, ἀν ὁ Μαχμούτ ἐπιπτεν ἡρωϊκῶς ἐπὶ πεδίου μάχης. Ἐντρέπετο νὰ δηλογήσῃ ὅτι ἔπεσε θῦμα μυστηριώδους, σκοτεινῆς ἐπιχειρήσεως,

εἰς ἀγῶνα τοῦ οὐοίου τὸ γέρας ἦτο ὁ πλοῦτος καὶ οὐχὶ ἡ δόξα. Διέδωκα τὴν φήμην ὅτι ὁ πατήρ σου εἶχεν ἀναχωρήσει εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Ἡ διήγησις αὐτὴ ἐπιστεῦθη, καὶ κανεὶς δὲν ὑπόπτευσεν τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Μαχμούτ.

— Ἄλλ' ὑμεῖς, χατζ' ἦ, πῶς τὴν ἐξηγεῖτε; Ὁ πατήρ μου ἦτο ἄνδρειος... ἦτο δυνατός... εἶχε κάμει καὶ πρὶν ἐπιτυχῶς τὴν παράδοξον ἐκδρομὴν... Ὑποθέτετε ὅτι ἔγεινε θῦμα τυχαίου δυστυχήματος, ἢ πρέπει νὰ πιστεύσω ὅτι ἐδολοφονήθη;

— Κι' ἐγὼ, τέκνον μου, εἰς τὴν αὐτὴν ἀπορίαν εὐρίσκομαι· πολλάκις ἀπεπειράθην νὰ μαντεύσω τὸ σκοτεινὸν αὐτὸ μυστήριον, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὸ κατῶρθωσα.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους τί ὑποθέτετε; Αἱ συνομιλίαι τὰς ὁποίας εἶχατε συχνὰ μαζ' ἡ θὰ σᾶς ἔδωκαν λαβὴν εἰς συμπερασμούς.

— Τὰς συνομιλίαις αὐτὰς τὰς ἐνθυμοῦμαι καὶ μὲ τὰς ἐλαχίστας των λεπτομερείας, ἀλλὰ δὲν μ' ἐφώτισαν καθόλου. Ἐξήγαγον μόνον δύο συμπεράσματα· τὸ πρῶτον, ὅτι ὁ θησαυρὸς θὰ ἔκειτο εἰς μέρος ὑπόγειον, δυσπρόσιτον καὶ ἐπικίνδυνον· τὸ δεῦτερον ὅτι δὲν κατεῖχε μόνος ὁ Μαχμούτ τὸ μυστικόν. Ὅθεν εἶναι πιθανώτατον ὅτι ὁ θάνατος τὸν κατέλαβεν εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς... ἴσως ἀπεπλανήθη... δὲν θὰ εἶχεν ἀέρα ν' ἀναπνεύσῃ.

— Φρικτὸν νὰ τὸ σκεφθῇ κανεὶς, εἶπε ῥιγῶν ὁ Μουράτ.

Κοινωνία δίδουσα τόσον θάρρος εἰς τοὺς κλέπτας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐγείρη κραυγὴν κατ' αὐτῶν. Καλὰ νὰ τῆς κάμουν.

ΚΛΕΦΤΑΙΣ ΚΑΙ ΚΛΕΨΤΑΙ

Ἀφιερῶνται εἰς τοὺς Κεντρικούς.

Οἱ Κλέφταις ποῦ ἐστῆσαν ψηλά, ψηλά λημέρι,
Γειτόνοι μὲ τὸν ἀετὸ, ὅσ' ἄσ' ἄσ' κρυμμένοι,
Τὰ στήθια τοὺς ἐθέριεσαν, μὲ λευθερίας ἀγέρι,
Ἐστὸς κάμπους ἐρροβόλαζαν, γιὰ Τοῦρκο διψασμένοι,
Τ' ἀστροπελέκι κλέβαν ὅσ' ἄσ' ἄσ' τοῦφεκι,
Παιδιὰ τῆς ῥάχης τοῦ βουνοῦ, πατούσαν ὅσ' ἄσ' νύχι
Ἢ τοῦφεκιὰ τοὺς ἦτανε βροντὴ κι' ἀστροπελέκι
Ἄλλοι ὅσ' ἄσ' κλέπτη ποῦ μπροστά σὲ τέτοιους Κλέφταις τύχη.

Ἄστραφτε δόξα ὅσ' ἄσ' ἄσ' ἰερὴ τοῦ Κλέφτη φουστανέλλα.
Τὸ ὄνομά του ἄσ' ἄσ' ἄσ' τραγουδοῖστορία
Σκλάβο τὸν εἶχε μοναχὰ τῆς λευθερίας ἡ τρέλλα
Καὶ μὲ τὸ Χάρο πάλαι ἦν πῆδαγε ὅσ' ἄσ' τρία.
Μὲ τὸ σπαθί του χαϊμαλί κατέβαζε κεφάλι
Καὶ ὅπου τὸ τσαρούχι του τ' ἀθάνατο πατούσε,
Σὲ σκλαβωμένα χόματα, σὲ τυραννίας χάλι,
Τὸ κόκκινο τῆς λευθερίας, λουλούδι του ἀνοῦσε.

Τί Κλέφταις αἱ; Ποῦ σήμερα νὰ βροῦμε κ' ἓναν Κλέφτη
Ποῦ νὰ μπορῆ περήφανα νὰ λήτ' ὄνομά του,
Νὰ βλέπῃ δίχως νὰ ντραπῆ τὴν ὄψι στὸν καθρέφτη,
Νάσαι λεβέντη τσαρουχιά τὸ κάθε πατημά του;
Οἱ κλέπται ποῦ δοξάστηκαν μὲ τὴ φριχτὴ κλεψιά τους,
Λημέρι τοὺς δὲν εἶχανε ψηλά στὰ κορφοβούνια,
Γιὰ Τοῦρκους τοῦ Ἰαμίου μας ἐχρυσούσαν τοὺς γάτους,
Κι' ἐπλάτταν ὄνειρα χρυσὰ μὲ ξένα μιλιούνια.

Μὰ κείνο τοῦ Μεσολογγιοῦ τὸ φοβερὸ ξεφτέρει
Μυρσίστηκε πῶς λείπουνε παράδες ἀπ' τὴν κάσσα,
Ἐάφνου μὲ μέρ' ἀπὸ βραδὺς τοὺς ἔκανε καρτέρει
Κι' ἀνήμερα πρωταπριλιά τοὺς ἔπλασε ὅσ' ἄσ' πράσα.

— Πιθανὸν καὶ νὰ τὸν ἐφόρευσε κανένας ἀθλιὸς ἐξ ἔρωτος πρὸς τὸν χρυσὸν, διὰ νὰ σφετερισθῆ τὰ ἀμέτρητα πλούτη τὰ ὅποια θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ μοιράσῃ μαζὴ τοῦ. Ἀλλὰ περισσότερο θὰ πιστεύω εἰς δυστύχημα παρά εἰς ἔγκλημα.

— Διατί;

— Διότι ὁ φονεὺς θ' ἀπήλαυε βεβαίως τοῦ κλαπέντος θησαυροῦ, διότι θὰ ἐγένετο αἰφνης καὶ διὰ μιᾶς, ὁ ὀδβιώτερος τῆς Σταμπούλ. Ἀλλ' ἀπὸ εἰκοσι ἑτῶν δὲν γνωρίζω παράδειγμα αἰφνιδίου πλοῦτου.

— Δυνατὸν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος νὰ ὑπέκρυψε τὸν πλοῦτόν του ἢ νὰ τὸν ἐξήγησε διὰ ψεύδους . . . δυνατὸν καὶ νὰ ἔφυγεν ἐκ Τουρκίας . . .

— Ἢ νὰ ἐχάθη μὲ τὸν Μαχμούτ βέην, ἂν τὸν συνώδευεν εἰς τὴν ὀλεθριανὴν ἐκδρομὴν.

— Θὰ τὸ μάθω, εἶπεν ὁ ἐφέντης στυγιῶς.

— Ὡστε, ἠρώτησε βραδέως ὁ γέρον, εἶσαι ἀποφασισμένος ν' ἀκολουθήσῃς τὰ ἴχνη τοῦ Μαχμούτ;

— Εἶμαι ἀποφασισμένος ν' ἀποπειραθῶ τὰ πάντα διὰ νὰ μάθω τί ἀπέγεινεν, ἀπῆντησε καθαρῶς ὁ Μουράτ.

— Καλὰ, παιδί μου! Ὁ Ἀλλὰξ θὰ εὐλογῆσῃ τοὺς ἀγῶνάς σου, διότι δὲν σὲ ὠθεῖ ἢ πλεονεξία νὰ περιπλακῆς εἰς τὸ φοβερὸν αὐτὸ συμβάν. Δὲν ζητεῖς τὸν θησαυρὸν σὺ, ἀλλὰ τὸν πατέρα σου.

Ὁ ἐφέντης ἑταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐσιώπησε. Συνηθάνετο ὅτι ὑπερβολικὰ τὸν ἐτίμα ὁ μπεζιργὰν δηλῶν

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

ΚΥΡΙΕ ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΕΜΠΡΟΣ! — Ἐτοιμάζεται, λέγουν, διαδήλωσις ὑπὲρ τοῦ κλεπτοθήρα Τρικούπη, τοῦ συλλαβόντος ἐπ' αὐτοφώρῳ λευκανθείσας ἐν τῇ κλοπῇ τρίγας. Πάει καλὰ. Ἡμεῖς λησμονοῦμεν, πρὸς στιγμὴν, τὴν εἰς τὰ βελεντζιακὰ ἀπροσδόκητον μαρτυρίαν του, ὅτε τὸσον ἐναγωνίως ἀνεμένετο παρ' αὐτοῦ ἡ ἀλήθεια καὶ μόνη ἡ ἀλήθεια, καὶ τὸν συγχαίρομεν διότι ἐπρόλαβε νὰ πιᾶσῃ, πρὶν τὸν δαγκάση, τὸ Δηλιγιαννικὸ φεῖδι ποῦ ἔθρεφε ὅσ' ἄσ' κόρφο του. Ἀλλ' ἂν σταματήσῃ ὡς ἐδῶ δὲν ἔκαμε τίποτε.

Κύριε Τρικούπη, ἔμπρός! Κάτω αἱ συγγένειαι, κάτω αἱ φιλαί, κάτω τὰ βουλευτικὰ μέσα! Καθὼς εἶσαι τώρα εἰς τὸν δρόμον τῆς ἐξελέγξωσι τράβα ἔμπρός! Ἐμπα παντοῦ ὁ ἴδιος νὰ δῆς σὰ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ, τί γίνεται ὅσ' ἄσ' σπῆτι μας. Ἀλλὰ μὴ φείδεσαι κανενός. Ὅ,τι παθαίνουν οἱ μικροὶ νὰ παθαίνουν κι' οἱ μεγάλοι.

Αὐτῶν μάλιστα ἡ τιμωρία νὰ ἦναι εἰς εὐθεταν ἀναλογίαν πρὸς τὸ μεγαλεῖόν των. Καὶ γλιγῶρα, γλιγῶρα, νὰ τελειώσωμεν, ὅχι καθὼς μὲ τοὺς τελωνειακοὺς, τοὺς δῆθεν φυλακισμένους, ποῦ τραβοῦν γλέντι ἀθάνατο ἐξω τῶν φυλακῶν αὐτῶν, καὶ κύριος οἶδε πότε θὰ δικασθοῦν. Γλιγῶρα, γλιγῶρα, νὰ τελειώσωμεν. Εἰς τὰς κοινὰς φυλακάς ὄλοι των. Τὰ χατήρια νὰ λείπουν.

ΖΗΤΩ Ο ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ! — Καὶ πάλιν ζήτησεν ὁ Ῥαφτόπουλος.

Ὅσ' ἄσ' καὶ ἂν ὠχρίθ' ἀπέναντι τῶν ἄλλων μακαριτῶν κλεπτῶν καὶ ἀπέναντι τῶν ζώντων τελωνειακῶν καὶ κεντρικοταμειακῶν, αὐτὸς ἔδοσε τὸ σύνθημα τῶν ἐξελέγξωσι, τῶν καταδιώξωσι, ὁ δὲ κ. Τρικούπης εἰς αὐτὸν ὀφείλει καὶ θὰ ὀφείλῃ, ἐκτὸς τῶν πολυκρότων ἐξ πολλὰ ἄλλα ἑκατομμύρια, ἂν αἰφνιδίως καὶ Ῥαφτοποῦλῆδ' ὁ ν' ὑπεισέλθῃ εἰς ὄλας τὰς δημοσίας διαχειρίσεις. Ζήτησεν ὁ Ῥαφτόπουλος.

Δι' αὐτοῦ ἀπεδείχθη ὅτι οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ. Ἄμα πλάσθη ἓνας κλέφτης, σώζονται χίλιοι τίμιοι.

ΣΚΕΨΙΣ. — Πρὶν ἢ ἐλευθερώσωμεν τὸν δούλον ἐλληνισμόν ἀπὸ τῶν τυράννων του, πρέπει νὰ ἐλευθερώσωμεν τὸν ἐλεύθερον ἀπὸ τῶν κλεπτῶν αὐτοῦ. Ἄνευ τούτου ἴσως δὲν θὰ γείνη ποτὲ ἐκεῖνο.

ΟΡΙΣΜΟΣ. — Ἀπέναντι τοῦ Γρηγοράκη ὁ μὲν Ῥαφτόπουλος εἶναι γελοῖος, ὁ δὲ Βλαχάνης ζωῦφιον.

ὅτι ὁ πόθος τῆς ἀνευρέσεως τῶν κειμηλίων τῶν ἐλλήνων αὐτοκρατόρων δὲν ἐπενήργει πως εἰς τὴν φλογερὰν καὶ γενναίαν ψυχὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Μαχμούτ.

Βεβαίως ὁ Μουράτ διενεοῖτο πρὸ πάντων νὰ ἐκδικήσῃ τὸν ἀτυχῆ συνταγματάρχην, ἢ τοὐλάχιστον νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ τὸ λείψανόν του σεμνοπρεπῆ κηδεῖαν, ἀλλ' ὁ Μουράτ δὲν ἐλπιόμηνε συγχρόνως τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις τῷ εἶπε τῇ προτεραίᾳ ἀποχαιρετίζων αὐτόν: — Προσπάθησε νὰ πλουτήσῃς κι' ὄλα θὰ πᾶν καλὰ.

Ἄν ἐκρινέ τις ἐκ τοῦ ἀπαραμιλλοῦ ἀδάμαντος τὸν ὅποιον ὁ μακαρίτης Μαχμούτ εἶχε φέρει ἐκ τῆς πρώτης ἐκδρομῆς του εἰς τ' ἀγνωστα μέρη, ὅπου ἐκοιμάτο ὁ βυζαντιακὸς θησαυρὸς, οὗτος θὰ περιεῖχεν εἰκοσάκις περισσότερο πλοῦτον, ἀφ' ὅσον ἐχρειάζετο διὰ νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μεγάλου παρισινοῦ χρηματιστοῦ.

Μήπως ὁ Ἀλαδίνος, ὁ Ἀλαδίνος τῆς Χαλιμᾶς, δὲν ἐνυμφεῖτο σουλτάναν χάρις εἰς τὴν θαυμασίαν αὐτοῦ λυχίαν τὴν ὅποιαν ἤρκει νὰ τρίψῃ μόνον διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ πᾶσα ἐπιθυμία του;

Ὁ Μουράτ, καθὼς πάντες ὁ Ἄνατολιταί, εἶχε ζωηρὰν τὴν φαντασίαν, καὶ μολοντί δὲν ἐπίστευεν εἰς τὰ πνεύματα καὶ τὰ δαιμόνια, ἤλιπεν ἴδι' ἡδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ ἑκατομμύρια ἀπὸ τεσσάρων καὶ ἐπέκεινα αἰώνων τεθαμμένα καὶ νὰ τὰ οἰκειοποιηθῇ θεῖα συνάρσει.

— Ἐν τούτοις, τέκνον μου, ἐπανέλαθεν ὁ γέρον ἀδαμαν-

ΑΛΛΟΣ ΟΡΙΣΜΟΣ. — Ἡ φορολογία ἐν ὅσῳ δὲν ἐξασφαλίζει ἐν ἑθνοῦ ἀπὸ τῶν καταχρήσεων, εἶναι κλοπή διαπραττομένη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως.

ΧΡΥΣΩΡΥΧΕΙΟΝ ΓΡΗΓΟΡΑΚΗ. — Πολλοὶ φρονοῦσιν ὅτι εἶναι ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ Τρικοῦπῆ ὁ παράδοξος τῶς κεντρικὸς ταμίας Γρηγοράκης, διότι παρεσκεύασεν ἡμῖν τὴν surprise ἐξ ἑκατομμυρίων ἐξακολουθούτων νὰ γεννοβολοῦν, ἐνῶ ὅλοι μας ἤμεθα στενοχωρημένοι ἀπὸ παρα. Πολλοὶ δὲ εἶναι καὶ φουρκισμένοι, διότι ἐπιτάσθηκε τόσῳ γλιγωρᾷ ὁ κεντρικὸς ἢ κάλλιον ἐκκεντρικὸς ὄψος ταμίας, ὅστις ἂν ἔμεινεν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ὀλίγον ἔτι, μπορούσε νὰ μεταμορφώσῃ, τὸ κεντρικὸν Ταμεῖον εἰς ἀπροσδόκητον καὶ ἀνεξάντλητον χρυσορυχέον, χωρὶς νὰ ζητήσῃ διὰ τοῦτο προνόμιον παρὰ τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς μάθημα τεχνολογίας ἐν Σχολείῳ :
 Ὁ Διδάσκαλος :
 — Κλέπτω, ὁ παρακείμενος ;
 Ὁ μαθητὴς :
 — Κέκλωπα, κατὰ Βλαχάνην ὁ πρῶτος καὶ κέκλωπα, κατὰ Ῥαφτόπουλον, ὁ δεύτερος.

Καθ' ὑψηλὸν Ῥαμπαγάδικὸν διάταγμα, ὁ τῆς Κρήτης Ἀνθόπουλος μετονομάζεται Ἀκανθόπουλος.

ΜΑΝΔΡΑΙ. — Εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων, ἀπὸ τοῦ Πολυτεχνείου μέχρι τῆς πρὸς τὴν Κυψέλην ἀγοῦσης, ἀφόρητον αἰσθάνεται δυσωδίαν ὁ διαβάτης. Ἐκεῖ, δεξιᾷ τῇ πρὸς βορρᾶν βαδίζοντι, προσβάλλει τὴν ὄσφρησιν ἀφόρητος δυσωδία, διότι ὅλαι αἱ μάνδραι τῆς πλευρᾶς αὐτῆς εἶναι ἀτειχίστοι καὶ πρόχειροι ἀπόπατοι. Οὕτω δὲ ὁ ὑγιεινὸς οὗτος περίπατος τῆς πόλεως χάνει φοβερά, διότι μόλις ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ Κήπου καὶ πέραν δύνανται νὰ ὀνομασθῇ ὑγιεινός, καὶ πάλιν εἶναι ζήτημα ἂν ἡμπορῇ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀφοῦ σὲ ἀναγκάζῃ νὰ ζητῆς ξηλιγοθύμισμα, μετὰ τὴν ζάλην ἣν σοὶ φέρει ἡ παρφομερὶ τῶν ἐν λόγῳ ἀτειχίστων μανδρῶν. Μὰ τίνος εἶναι αἱ μάνδραι αὗται αἱ φοβεραὶ καὶ περιφρονοῦν τὴν περὶ τοιχίσματος αὐτῶν ἀστυνομικὴν διάταξιν ; Ὁποῖος κί' ἂν τῆς ἔχη, ἀφοῦ τὰς ἀφίη νὰ μεταβάλλωνται εἰς κοπρῶνας καὶ δηλητηρίαζῃ τὴν ὑγίαν τῶν διαβατῶν, εἶναι ἄξιος νὰ σταλῇ εἰς τοῦ Τριγγέτα τοῦλάχιστον.

Ἀπέναντι τοιοῦτων δηλητηριαστῶν, τοιοῦτων λωπιδυτῶν τῆς

ὑγείας ἡμῶν, δὲν εἶναι τίποτε ὁ Ῥαφτόπουλος ἢ ὁ Βλαχάνης. Ὁ κλέπτων τὴν ὑγίαν σου κλέπτει τι πολυτιμότερον τοῦ βαλαντιοῦ σου.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ. — Ἀὔριον σάββατον δίδεται ἡ ἀναβληθεῖσα παράστασις τοῦ ΜΑΚΒΕΘ, καθ' ἣν θὰ ὑποκριθῇ τὴν Λαίδην Μακβεθ, ἡ πρώτην φοράν ἀνερχομένη ἐπὶ τῶν σανίδων τῆς σκηνῆς κυρία ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΛΕΚΑΤΣΑ, σύζυγος τοῦ ἡμετέρου ἠθοποιοῦ, ὅστις θὰ ὑποκριθῇ. μετὰ τῆς χαρακτηρισζούσης αὐτὸν ὑποκριτικῆς δεινότητος, τὸν ἦρωα τοῦ ἐξόχου σαιξπηρείου δράματος.

Προμηνύεται μεγάλη συρροή, διότι ὁ κόσμος διψᾷ Σαίξπηρ, εἰς αὐτὰς τὰς τραγικὰς περιστάσεις.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΘΛΑΕΓΡΑΦΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 6 Ἀπριλίου.
 Κυρίου Γρηγοράκη καὶ Βλαχάνην.

Εἰς Ἀθήνας.

Σᾶς ἐπίασαν καὶ σᾶς ; Σᾶς συλλυποῦμαι.

Ὁ ἐπίσης πιασμένος συνάδελφός σας
 Ῥαφτόπουλος.

Ἄλλο αὐτόθεν, αὐθημερόν.
 Σᾶς ἐπίασαν καὶ σᾶς ; Ἄ ! μπουφοί ! σᾶς οἰκτείρω.

Ὁ ἐλεύθερος συνάδελφός σας.
 Μανσόλας.

Καὶ ἐν D' outre-tombe.

Ἐγὼ τοῦλάχιστον πρόλαβα νὰ τὰ τινάξω. Μ' ἐπίασαν μετὰ θάνατον. Ἄλλ' ἐμοῦ θανόντος, γὰρ πυρὶ μιχθήτω.

Ὁ τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου.
 Γιαννόπουλος.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Θερμῶς συνιστῶμεν τοῖς ἡμετέροις συνδρομητοῖς καὶ ἀναγνώσταις τὴν ἀπόκτησιν τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Λεξικοῦ Ῥαγκαθῆ, οὗ τὴν ἐκδοσιν ἀνέλαβεν ὁ ρέκτης καὶ φιλόκαλος τυπογράφος κ. Ἀνέστης Κωνσταντινίδης.

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητον εἰς πᾶσαν ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην.

τοπώλης, καθῆκόν μου εἶναι νὰ σ' ἀποτρέψω σκοποῦ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἐκτέλεσιν ἐνδέχεται νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ διηγηθῆτε αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, χατζῆ· δὲν ἦτο δυνατόν νὰ νομίζετε ὅτι θὰ τὴν ἤκουον ἀπαθῶς . . . με γνωρίζετε . . . ἤξεύρετε καλὰ ὅτι ἀντὶ νὰ μ' ἀποβαρύνῃ, ἢ ἀφήγησις τοῦ ἀξιοθρηνητοῦ τέλους τοῦ πατρός μου θ' ἀνέφλεγε τὸ θάρρος μου.

Πρὸ εἴκοσι ἔτων προσεπαθήσατε ἐπίσης ν' ἀποτρέψητε τὸν Μαχμούτ Βένη παριστάνοντες εἰς αὐτὸν τοὺς κινδύνους τῆς ἐπιχειρήσεως, καὶ ὁ Μαχμούτ Βένης ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὰς συμβουλὰς σας. Μὲ συγχωρεῖτε, χατζῆ, ἀλλ' ἔχω ἀπόφασιν νὰ πράξω ὅ,τι καὶ ὁ Μαχμούτ Βένης, καὶ ἂν ἔτι πρόκηται ν' ἀποθάνῃ καθὼς ἐκεῖνος.

Ὁ Ἀπτοῦλ Κερὶμ προσέβλεψε τὸν ἐφέντην με βλέμμα ἐν ᾧ ἀντανεκλῶντο δύο ἀντίθετα αἰσθήματα· τὸ τῆς τρυφερᾶς στοργῆς ἦν ἔτρεφε πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ φίλου του, καὶ τὸ τῆς ὑπερηφανείας ἦν τῷ ἐνέπνεε τὸ γενναῖον θάρρος τοῦ νεαροῦ Ὀσμανλή.

— Σκέψου ὅτι ἡ μήτηρ σου δὲν ἔχει πλέον εἰς τὸν κόσμον ἄλλο στήριγμα ἐκτὸς σοῦ, εἶπεν ὁ μπαζιργιὰν, διὰ νὰ καθισχάσῃ τὴν συνειδησίν σου μᾶλλον ἢ διὰ ν' ἀποπειραθῇ ἀπαξ ἔτι ὅπως ἐπιρρέασῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Μουράτ.

— Καὶ ἡ μήτηρ μου ἀκόμη θὰ μ' ἐπεδοκίμαζεν, ἀπεκρίθη ὁ Μουράτ, ἀλλὰ βεβαίως θὰ παραδεχθῆτε μετ' ἐμοῦ ὅτι περιττὸν εἶναι νὰ τὴν ἀνησυχῶμεν. Ἄλλως τε θὰ ἐνεργήσω

μετὰ περισκέψεως, καὶ θὰ ἔρχωμαι κάθε πρωτὶ νὰ σᾶς ἐκθέτω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν μου.

— Καὶ ἂν καμμίαν ἡμέραν δὲν ἐπιστρέψῃς ἐξ ἐκδρομῆς ἀγγελθείσης διὰ τὴν ἐπομένην νύκτα, πρέπει νὰ σὲ κλαίω . . .

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ὁ ἐφέντης διακόπτων καὶ γελῶν, πρέπει καὶ νὰ μὲ ζητήσετε, καὶ θὰ ὑπάρχη ἔλπις νὰ μ' ἐπανεύρετε, διότι σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐπιχειρῶ ἐκδρομὴν χωρὶς προηγουμένως νὰ σᾶς εἶπω πρὸς ποῖον μέρος τῆς Πόλεως σκοπεύω νὰ ἐργασθῶ.

Δὲν ἔχω τοὺς αὐτοὺς μετὰ τοῦ πατρός μου λόγους, διὰ νὰ σᾶς κρύπτω τὰς ἐνεργείας μου, καὶ θὰ σᾶς ἔχω πάντοτε ἐνήμερον. Ἐπειτα, προσέθεσε μελαγχολικῶς ὁ ἐρωτευμένος θολοχαγός, δὲν εἶμαι ἀκόμη εἰς τὰ ἴχνη τῶν ἑκατομμυρίων. Αἱ μόναι πληροφοροίαι τὰς ὁποίας μοὶ ἐδώκατε εἶναι πολὺ ἀόριστοι, καὶ διὰ νὰ ἤξεύρω ποῦ πρέπει νὰ διευθύνω τὰς ἐρεῦνας μου, ἀπαιτεῖται σκέψις, μελέτη τῶν ἱστορικῶν, ἐπισκεψίς εἰς τὰ ἔρειπια . . .

— Συμβουλεύσου πρῶτον τὰ χειρόγραφα τοῦ Μαχμούτ Βένη. Μοῦ εἶπες ὅτι τὰ ἐφύλαξεν ἡ μητέρα σου.

— Ναί, βέβαια. Δυστυχῶς, δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ τὰ ἐννοήσω, διότι δὲν ἤξεύρω ἑλληνικά.

— Ἄν μοῦ τὰ ἐμπιστεύσαι, τὰ μεταφράζει ἓνας σοφτᾶς κάτοχος τῶν ἀρχαίων γλωσσῶν, καὶ ἀπλοῦς, εὐθὺς ἄνθρωπος, ἀνίκανος νὰ ὑποπτεύσῃ τὴν χρησιμότητα τῶν περιεχομένων ἢ νὰ καταχρασθῇ αὐτά.
 (Ἀκολουθεῖ)